

Sygn. akt II Ka 365/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2019r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art.286§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 21 września 2018r. sygn. akt II K380/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

Sygn. Akt IIKa 365/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Słupcy uniewinnił oskarżonego A. K. od zarzucanego mu czynu z art.286§1k.k. polegającego na tym, że w dniu 10 października 2016r. w M., gm. Z. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wyzyskanie błędu przedstawiciela firmy (...) Spółka z o.o.

z siedzibą w G.-D., w ten sposób, że dokonał telefonicznego zamówienia różnych nawozów za łączną kwotę 14.623,43 zł, co zostało potwierdzone wystawioną fakturą VAT (...), płatność której została ustalona przelewem z terminem płatności do dnia 14.04.2017r., przy czym faktura ta została wystawiona na nabywcę Gospodarstwo Rolne (...), a całość zamówienia została przywieziona do M. numer(...)i odebrana przez A. K., mimo że aktem notarialnym - umową podziału majątku wspólnego z dnia 4 października 2016r. własność gospodarstwa rolnego przypadła w całości A. K., a następnie we wskazanym terminie nie uregulował w żadnej części należności za dostarczone nawozy, przez co czynności windykacyjne skierowano przeciwko E. K., doprowadził (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G.-D. do niekorzystnego rozporządzenia jej mieniem o wartości 14.623,43 zł.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez prokuratora. Prokurator zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony nie działał w postaci wyzyskania błędu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, poprzez przyjęcie, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego określonego w art.286§1k.k.

W oparciu o ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że błąd w ustaleniach faktycznych może przybrać postać bądź błędu dowolności, bądź błędu braku. Żadnego z tych błędów nie popełnił w ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji uniewinniając oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art.286§1k.k. Prokurator mimo postawionego w uzasadnieniu apelacji dodatkowego zarzutu nie zastosowania przepisu art.284§1k.k. nie wskazał też na czym miałyby polegać tak przypisane przestępstwo i na czyją szkodę miałyby być popełnione. Stąd ten zarzut uznać należy za gołosłowny.

Jak słusznie zauważa prokurator we wniesionej apelacji, dla przypisania sprawcy przestępstwa oszustwa niezbędne, jest wykazanie zamiaru bezpośredniego kierunkowego tak co do celu działania, jak i używanych środków. Przy czym zamiar ten należy oceniać z chwili podejmowania działań przez oskarżonego mających na celu zamówienie przedmiotowych nawozów, a nie okoliczności, które wystąpiły już po tym czasie. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa z art.286§1k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim – kierunkowym, nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (czy wyzyskuje błąd innej osoby), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełniania tych znamion.

Jak słusznie natomiast wskazał Sąd I instancji w przeprowadzonym postępowaniu oskarżonemu nie wykazano aby w momencie składania zamówienia na przedmiotowe nawozy nie miał zamiaru uregulowania należności za te nawozy.

W szczególności należy zauważyć, jak słusznie ustalił Sąd I instancji, przedmiotowe nawozy oskarżony zamówił w czasie kiedy to w październiku 2016r. żona oskarżonego podjęła próbę ratowania małżeństwa i wróciła do męża ponownie zamieszkując z nim w prowadzonym gospodarstwie w M.. Ponownie wyprowadziła się od męża dopiero w listopadzie 2016r., po 11 listopada, już po dokonaniu dostawy przedmiotowych nawozów, która miała miejsce w dniu 17.10.16r., przy czym termin płatności za przedmiotowe nawozy ustalony był w formie przelewu do dnia 14.04.17r.

Co ważne jeszcze w dniu 9.11.16r. oskarżony wraz z żoną zawarli umowę w BS w Z. umowę o kredyt obrotowy przeznaczony na finansowanie bieżących potrzeb kredytobiorcy związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą na kwotę 35.000zł na okres od 9.11.16r. do 9.05.17r.

Żadne okoliczności w tym momencie nie wskazywały więc, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z umowy i zapłaty ceny za dostarczone do gospodarstwa nawozy. Nie mógł bowiem zakładać, że żona ponownie się od niego wyprowadzi i skomplikuje się jego sytuacja finansowa. Dopiero bowiem po ponownym wyprowadzeniu się żony z gospodarstwa, z uwagi na wcześniejsze jej dyspozycje co do wspólnych środków pieniężnych, powstał pomiędzy małżonkami spór co do tego kto ma zapłacić należność za dostarczone do gospodarstwa nawozy, który to jedyny wniosek można wyprowadzić dokonując oceny ujawnionych w tej sprawie dowodów.

Trudno również za celowo wyzyskujące błąd uznać zamówienie przez oskarżonego przedmiotowych nawozów na dane żony jako Gospodarstwo Rolne (...) i przyjęcie przez oskarżonego tak wystawionej faktury, skoro uprzednio

przed dokonaniem w dniu 4.10.16r. podziału majątku wspólnego, mocą której to umowy gospodarstwo przypadło oskarżanemu, gospodarstwo było w (...) zarejestrowane było na E. K., i pod tą nazwą gospodarstwo funkcjonowało w obrocie, mimo że też prowadzone było wspólnie. Podobnie jak wspólnie było ono prowadzone od czasu gdy żona oskarżonego ponownie zamieszkała w M.. Przy czym większego znaczenia nie ma przy tym okoliczność, że oskarżony nie zgodnie z prawdą wyjaśnił, że w chwili zamawiania nawozów między stronami panował jeszcze ustrój wspólności majątkowej.

Dlatego Sąd odwoławczy zarzuty prokuratora co do błędów w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do uniewinnienia skarżonego od zarzucanego mu czynu z art.286§1k.k. uznał za niezasadne.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że naczelną zasadą procesu karnego jest zasada domniemania niewinności. Sprowadza się ona do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a "przeciwnie" musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle

z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyr. SN z 24.02.1999 r., V KKN 362/97, LEX 36732). W przedmiotowej sprawie zgromadzony i prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy w żadnej mierze nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu czynu z art. art.286§1k.k., dlatego też jego uniewinnienie Sąd odwoławczy uznał za w pełni prawidłowe.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.

Agata Wilczewska